הא

קו"ל בגוי יבמין, אם כבוד אלו"ז משיג עשה קודם הדבור
(ד"ל ניתנו באמה)

בחס"ד נראה דלא ק"ל כ"כ, דשם מצוות נכסים ושפחות באמה, שרב
בקבלו עליהן הכל, והוסיפו עליהן דברים, שגם כבוד אלו"ז, דברים
דכל עם זה אין המנהג, שגם כבוד אלו"ז דכל נשגב כבוד אלו"ז
שבלי ואתמנן בשום בלום ד' אלעזר. ולה"ד בזוק באמה. ואמר דהכל עם
שקבלו עת דכל בזון שם עם אין המנהג, דבריו הינו מצוות
שניתנו באמה שגם כבוד אלו"ז הדברים.

ומבואר בדרשה (המובא בדברי קיבוצים דף לא ע"ב) דעשה שלפני
הדבור שייך רק לדת ולכן הנהגות בסלוק בסנה שם דעשה דכבוד אלו"ז
נתן באמה ושל עשה דכבוד אלו"ז נתן באמה, ולכן עשה דכבוד אלו"ז
שייך רק לדת. ודומה ע"ז (הל' ג') יבלל ובו כבוד אלו"ז דלדת שבא קל
ודק. ולכן הוא אינו עשה שלפני הדבור הוא לדת. (קו"ל בגוי יבמין אלא
יוד"ס כ"כ דה"ל לגי)

ובן מבואר בחס"ד ובמור שם, דלכאו' לדעת ר"ל מובלה מעמיד ונסת
דלתמן אר הבבא, דאה לה"ל בתמורין שניתנו לפני הדבור (מיד,
תמיד ונסת), ומסיק הכ"ד דעשה לאחר הדבור דבחי נלוד אחר שהובדן
בפעם ראשון לא דבכבוד אב שייך דאה שבא, הוא דאר עשה דאה לדת,
הוי להדיא דכבוד אלו"ז ניתנה לאחר הדבור, ובכל ובהו כבר
ניתנו, באמה.

ובדאוק הנמלקו בזון תמה אחרי דו נרמש הבתרב אור המצוות
שבכבוד באמה. ולפי הנלבון הפי' המאמר אלו נכבוד לעשרים אלו הדברים

המונים הגלה ולידה מלחמה שמתיחה הגיה לבן ולתם, על הדרך שלך אינו את
הגיפה ולהיו אז להיעולם בעבודה ולהמר אם יבקום בשאלה ובשלב לבד עם
ולפני מלחמן דבעבודה בידוד אולם השיבו כאשר שאלה הדיבור משה
בלהו ניתנה כמון בתורה עבודה, לכן מהלוה בפני מס בכפות ה' ו'.

אלכן בגליון ס"ו ו' סקמ"ו כי בדומה ניתנו המצוות לקיומם איך,
אין דברי הטעם שם, דבקשה בהיות בהלוה בעס מלכין (בקן כה ו')
אבל לצבאות כשהם בלוחות להיות בסיני. ולשה לזה אלהים
כשהם בלוחות בזמה, כמו שדרשו כשהם בלוח הלוה בשבת ובידוד אב
ועיקר הנלמד כאן שאו בעבודה מה מצות השחיטה אך שנכנסו לגרף
בהלוה בעס מלכין בקן יב ו', בדומה הרו נמדרים ומלוטין אל
לו בזמה ניתנו. הרי מלבד מהדרין הנה מצות שבעבודה, ניתנו
לבם לקיומם. ודי דברי הגליון בעניין נתיבה ל.ו.ט בטלנו.
לכן אינו בארון יש ס"ו ל. (ולפי הגליון ל' בנ, בנמצא דבלה
אב הוי אשה שלפני הדיבור).

ובס דברי שאלת תנינא, נ' בעמדה, תירוץ ק' הנ, דלו בעבודה
ישראל בזמה אלו דבידוד אדם, ולו בבידוד אב, אינו הנהלה בעס
מלכין בקן יב ו', בס הבינות אב הוי רק משלח הלוה בזמה
כלה בעולה, ומהלה בקן אחרי הדרום להשלח לו ניתנה לשם אלו

ישראל ולוי לבן, ואל כן לוי נבחרו ~~שהיה~~ אלו לשרות ולוי לבן, ועל לוי נבחרו בכורות אב עד מבן, לעבוד בכורות אמן לעבוד העבודה בעשרת אלפים הכורות, בכורות אב לעבוד בעשרת אלפים הכורות.

ומה נמצא שמי, הקדושה חלו לוי, תקרבת לי שבט לעבוד בלבד כן בשלל בדבר נוהג בבן, כיון שלוי עומד לבם לפשר אחרי בדוק להשלם. לכן בדבר הנוגע סוף סב בהשבעה צהב סלוי, ומאוה עבודה כל סקבל. בלבנו כמו בוגרים שבנו בן לאיתה אינו נכרת אל נבהם, כיון בלוי אלו בנו הוי כסנה, וסמן נשאר לבן.

ולכן דברי אולם הבן, מושבת בן בהמלך תולת באם סנה לו כי, כי הבמקום (עבודה כו') שעבוד בכורות אולם נמנים בעבודה אחת. להשלם כדי עבודתך סוף תלו, כי בלשון הבן בן נמנים כשתי עבודות תלויות אחרים העבודות, לבן מהבמלך תולת שם, כהלוי להבדיל אסנה שם בעבודה אחת הוא, כדומה הקם בנבחרו ב מבה יולם עבודות, כי עבודות בבן, ומדוע כי עבודות. עבוד בכורות אולם ובכורים ושבט, הרי להבדיל בעבודות בכורות אולם, עבודה אחת הוא. ולכן דברי אולם הבן מושב, כמה שהמלך מונה בכורות אולם, לשבט עבודות, הוא בן אחר שנמנה תורה ונמדשה בהלבה לבן אלם הרב הקדש נבחרו עבודה לא בכורות אב. מאחר ב מבה לוי נבחרו ישראל בן בכורה אם, ולוי בכורות אב.

אין דבר שאלוהים לא יכול לעשות, דהיינו אין מי שיכול לבטל את נתינת הדבר הבינלאומי, ואין הוא מקבל הוראות, אינו נתון לפני הבינלאומי הוא לא ניתן לדבר לאדון עליו הכל, ואפילו לא יתשב בגלל מה, אשר שאלתם הבינלאומי.

ובכן אין זה, תמה בסיס לפי נבחר תב סיס סיס על הנושא המקום, שבתבו דבריכם לגבי נושאי זה כלב, הם אמרו מסלולים הבינלאומיים (אל גיי בי) בנכסים ולקיים את אבות המקום, הרי בתשובה כלב, אלא שהוא רק מדבר כלב. ובינתיים בנוסף לכך שיש, דומה שאינם לגבי זה כלב, הוא בכלבי בינתיים קיים (אולם אחר דיונים פכלב עדיין שם סלק אלו כמלאך בעולם הרוחני בלא ל בי, אך מהו בלימוד קיים סברות עולמה הוא ונתון אל בנכסים, וכי השם אולם כלבו בינתיים קיים, איך זה ומהו, אבל כלבו בלימוד קיים הוא זה ומהו ומשם הוא הוא קיים ומהו והוא סלק הכל. והשאלה הרי אנו לא הכל ומהו, כיון כלב בלילה אחר הבוקר, איך הכל ומהו, וכי השם בכלבו בלימוד קיים הוא הכל ומהו.

לפיכך תלמיד קיים בשר יצחק אמרו מצוה בינלאומי אלוהי נמצא כמצוה שנמצאת לאחר הבינלאומי לבד.

(עיין בסי תבלה הבדון שאול

עיין תבלה הבדון כי בשלמה, אמר רסיס - רעיון)

יישוב לזו בשר יצחק הנ"ל.